

KDYŽ 1/2 TĚHLÝ VOZY - II.

Ášter 1/2, 16 srpen 2011

Divnou touhou se mi krev vařím celým těle. Z hlavy nemohu vypudit Āokoládovou krásku z odpoledního letmého setkání - dá-li se tomu Āřící setkání. Zmaten se utíkám ke své tĀřce v lesním chládku a tichu. UklidĀuji se a na tmavnocím nebi vychází první hvĀzdy... V hladinĀ tĀřky se zaĀíná vzhlíĀet luna, bledá a krásná. PĀřipadám si jako v pohádce, v pohádce o Rusalce. Ticho a klid.

Zaslechnu slaboučký Āustot. Āřípnu se. Ale ne, nezdá se mi to. Na protĀřím bĀřehu opravdu s Āarokrásná Rusalka; avĀak není bledá, a je opravdová, skuteĀná. Āřaty z ní sklouznou a ona pomalu a s viditelným potĀřením nořím své krásné snĀdě tĀřlo do chladné vody tĀřky. Nemohu od této nĀřné scény odtr oĀi. Omámen vidinou pohádkové vidiny nechávám na bĀřehu tĀř obleĀení a pĀřiplouvám k tĀřivé vĀle. Není zas pĀřijala mne, snad i mne Āekala. VymĀníme si stydlivĀ ĀsmĀv - s rozpaky k nařící nahotĀ. Plaveme, dotýkáme se je druhého rukama, zvolna od úst, ramen, dál a dál, tiskneme se k sobĀ a proříváme pocity blaha a Āřstí, jaké nelze slovy popsat. Pojednou se odpoutá, pohladí mou tvĀř a zařeptá: „Jmenuji se Aranka, budu jen tvá." Zahalí své svĀřné tĀřlo a cestiĀkou ozĀřenou mĀřícem mi mizí. Nař Āřstí trvalo nĀřkolik ůř nocí. Kařdý veĀer patřil jen nařim citĀřm a nĀřným vyznáním lásky. Pravda, obĀas jsem zavítal na trochu po k táborovému ohni táty této snĀdě ĀarodĀjky. Povídání s Vargou bylo velké pouĀení, tento koĀující cigán byl nesmĀř moudrý, ale nemohl jsem myslet na nic jiného, neř na svou Aranku. Milovali jsme se s touhou svých ĀestnĀti let. Jiř nikdy jsem nepoznal nic nĀřjĀřho, sladřho, vĀřnivĀřho a opravdovĀřho. A pak se to stalo: tĀř nádherný vlahý veĀer, a my nevíme, ř nář poslední... Leříme, nař Āřla jsou propletena touhou a obklopena nĀřnou láskou. V tom zapraskala vĀřviĀka a Aranka mi ztuhla v náruĀí. Pohlédneme vzhĀřu, jakoby ke korunám stromĀ: stojí tam - stojí tam mohutná a mlĀřící, hrozivĀ postava! Āívka bez hlesu a se sklonĀnou hlavou vstane, zahalí se, jeř Āřstí mne letmo políbí na tvĀř a dojde k otci. Āřim sviřstí biĀ. Má láska ani nehlesne. Rány biĀe dopadají na její tĀřlo, rány trhají Āřaty. Vyskořím a zatnu pĀřsti - trhnou sebou smĀřem k Vargovi. Gestem ruky s biĀem pĀřikĀře: STĀřJ! Krev mi zuřivostí, ponířením a citem k Arance buřív ve nevĀímám a pokračĀuji v pohybu. BiĀ zasviřtí jeř Āřstí jednou a znovu a dopadá na má ramena. Ztuhl jsem - hanbou, studem a ponířením. Ten muř, ten cigán! VĀřdy pĀřede mnou zneuctil svou mou princeznu! Silou odtáhl mou lásku, mé Āřstí i mĀř Āřivot do tábora. ZĀřstal jsem tam jako opařmený, plný lásky i hnĀřvu, ponířením. Po tvĀř stékaly slzy, slzy vzteku i bolesti. KrĀsa okolí pro mne pĀřestala existovat. Lehký dotek nĀří ruky mne vrátil do reality. Vedle mne stála Aranky malá sestĀřiĀka - prstem na ústech jen naznaĀila ... mlĀ. RozevĀřela mou dlaĀ, nĀřco do ní vloř pak lehce zavĀřela a vytratila se... Ráno se budím bolestí v ramenou, mám rudé pruhy tam, kam dopadal VargĀřv biĀ. RozevĀřu svou stále jeř Āřstí zavĀřenou dlaĀ. Leřel v ní zlatý ĀřetĀřek s kotviĀkou, srdĀřkem a kĀříkem. VzĀř Aranky: stálost, láska a víra, víra ve shledání. Bohuřel, nesplnilo se. Ale jako pamĀřka na nař Āřstí lásku mi zĀřstala na rameni jizva a ĀřetĀřek. OblĀknu nĀřco na sebe a utíkám k místu leření tulĀř. Prázdnost. LidĀ i vozy opustili své leření. Více se nesetkáme. x x x Na místech nařich dĀřtských her dnes stojí panelĀky. V jednom z tĀř panelĀř Āřije i mĀř syn s rodinou. Nář; les je pouze pĀřes ulici. S vnouĀkem do lesa chodíme bojovat proti lupiĀřm, chrĀníme krásné princezny pĀřed draky a zápasíme s vlky a medvĀřdy. Mohutné duby jsou jeř Āřstí mohutnĀř; místo tĀřky je vřak ůř jen mokřisko plné haraburdí. Ale máme nář; les stejnĀ rádi. Kdyř jdeme domĀř plni dojmĀř, tak se otořím a po tvĀřích mi stĀřají slzy. S vnouĀkem za ruku vím, ře dnes jsou to s Āřstí... -doktor-